

Hồi 39

Triển Phi Ngọc Ngỏ Lời Vĩnh Biệt

Cần Quân Hiệp bị kinh lực đẩy trở ra, chàng vừa thét lên vừa cố gắng xông về phía trước, song luồng phản lực của bọn Phổ Đà song ni hất ra rất mạnh ngăn cản, thành ra mỗi lần chàng nhảy xổ vào thì người còn đang lơ lửng trên không lại bị hất ra. Thủy chung chàng vẫn không tiến thêm được một bước.

Cần Quân Hiệp nghe những tiếng choang choảng từ trong hang động vọng ra không ngớt, mà trông vào chỉ thấy tối mù tối mịt, chẳng rõ vật gì.

Giữa những tiếng sắt thép rít lên rùng rợn, thỉnh thoảng bật lên những tia lửa sáng lòe. Cần Quân Hiệp mới nhìn rõ bọn Phổ Đà song ni bốn người bóng đen thấp thoáng. Còn Tam Tuyệt tiên sinh không biết ở chỗ nào đang dùng cách nào để phá cửa sắt.

Cần Quân Hiệp nóng ruột vô cùng. Chàng chạy đi chạy lại ngoài cửa hang không biết làm thế nào, trong bụng lo ngay ngáy nghĩ thầm nếu quả Tam Tuyệt tiên sinh phá được cửa sắt cho bọn cường địch tiến vào hang động thì tính mạng Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư rất là nguy ngập.

Cần Quân Hiệp vụt nhớ ra tình hình lúc nãy: Tam Tuyệt tiên sinh không chịu buông tha Triển Phi Ngọc và trái lại Triển Phi Ngọc cũng chẳng chịu bỏ Tam Tuyệt tiên sinh. Hai người liền miên tiếp tục tìm cách hạ đối phương.

Chàng tự hỏi:

- Tại sao Tam Tuyệt tiên sinh bây giờ lại bỏ Triển Phi Ngọc đến đây?

Rồi chàng tự tìm lấy câu giải đáp:

- Một là Triển Phi Ngọc đã bị Tam Tuyệt tiên sinh hạ sát. Hai là trong tay nàng có Huyết Hồn Trảo cực kỳ lợi hại, lão không địch nổi mà phải độn thổ chạy tới đây.

Nghĩ như vậy một tia hy vọng lại nảy ra và cho là nếu mình tìm được Triển Phi Ngọc lấy lại được Huyết Hồn Trảo cùng Kim Vị Giáp đưa được đến tay Diệu Cô thì có thể chống chọi được lũ cường địch này.

Cần Quân Hiệp quyết định chủ ý rồi, không lăm le xông vào hang động nữa, mà chàng quay ra, đi kiếm Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp trở gót chạy đi như bay.

Mới bước đi được chừng năm trượng, Cần Quân Hiệp bỗng nghe sau lưng có thanh âm lạnh như băng cất lên hỏi:

- Thí chủ đi đâu đó?

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi dừng bước lại, đứng thộn mặt ra.

Bỗng thấy bên mình một luồng kinh phong lướt qua: một người trong Phổ Đà song ni là Vô Tướng đại sư đứng sững trước mặt.

Cần Quân Hiệp thấy bộ mặt lạnh như tiền đang giương đôi mắt hau háu nhìn chàng.

Cái nhìn của Vô Tướng đại sư có một sức trấn áp mãnh liệt khiến chàng sợ run. Chàng ấp úng trả lời:

- Tại hạ... tại hạ, muốn đi ra ngoài hang núi. Đại sư có điều chi dạy bảo?

Vô Tướng đại sư lại hỏi:

- Người ra ngoài hang núi làm chi?

Cần Quân Hiệp vốn người thành thực, không biết nói dối, nhất là lúc này chàng thấy đối phương là cừu địch với Diệu Cô, mà bà ta đã tặng chàng hai báu vật để mưu chuyện trả thù, nên lòng chàng rất cảm kích và coi bà như một ân nhân.

Mất thấy ân nhân của mình bị bọn cường địch năm người uy hiếp, Cần Quân Hiệp nổi lòng căm tức. Bộ mặt sợ sệt của chàng đột nhiên biến sắc đổi thành bộ mặt phẫn nộ.

Rồi chàng chẳng cần úp mở, xẵng giọng đáp:

- Tại hạ đi kiếm người lấy Kim Vị Giáp cùng Huyết Hồn Trảo cho Diệu Cô, để bà đủ sức chống chọi với bọn cường địch đang ỷ thế đông người uy hiếp.

Câu nói của chàng tuy thành thật nhưng có ý mai mỉa và hăm dọa Vô Tướng đại sư.

Vô Tướng đại sư chẳng lấy thế làm lên ruột, nét mặt lạnh như tiền bỗng nở một nụ cười nhạt, hỏi bằng một giọng hững hờ:

- Người muốn đổi đầu với chúng ta chẳng?

Cần Quân Hiệp không ngần ngại đáp ngay:

- Bọn đại sư năm người mà toàn là những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Tại hạ không ngờ liệt vị lại thừa cơ Diệu Cô chỉ có một mình mà đang lâm vào bước đường nguy ngập để cố tình đàn áp. Huống chi việc Diệu Cô mất Huyết Hồn Trảo và Kim Vị Giáp lại do chính con gái bà ta đưa tin cho các vị. Ngờ đâu các vị được tin đó quả nhiên đến uy hiếp. Thế thì... thế thì... liệt vị đã có những hành động chẳng về vang chút nào.

Cần Quân Hiệp vừa nói móc Vô Tướng đại sư vừa nổi lòng nghĩa hiệp. Luồng dũng khí không biết từ đâu kéo đến khiến chàng mặt giận hầm hầm.

Vô Tướng đại sư trong mắt phóng ra những tia sáng rùng rợn đảo nhìn bốn phía rồi quay lại chăm chú ngó Cần Quân Hiệp.

Thật là một cặp mắt sắc như dao khiến cho chàng phải rùng mình, bất giác trái tim chàng đập loạn lên. Bây giờ chàng lại nhớ ra võ công mình so với võ công Vô Tướng đại sư xa nhau một trời một vực. Bà ta chỉ ra tay một cái là mình mất mạng như chơi.

Tuy Cần Quân Hiệp ngấm ngấm kinh hãi trong lòng, nhưng bề ngoài chàng vẫn ngạo nghễ đứng phưỡn ngực ra tựa hồ chẳng sợ hãi chút nào.

Vô Tướng đại sư ngó chàng một lúc lâu rồi lại buông tiếng cười nhạt nói:

- Người đã nổi máu anh hùng trong lòng ồm ồm bất bình vậy ta buông tha cho người đi kiểm bảo vật gì đó để bảo vệ sinh mạng cho mẹ kia.

Vô Tướng đại sư chưa dứt lời đã thấy tiếng Tam Tuyệt tiên sinh găm lên từ trong hang động vọt ra. Lão nói:

- Đại sư! Không thể để gã đi được!

Nhưng Vô Tướng đại sư đã mở miệng bảo buông tha cho Cần Quân Hiệp đi, không có lý nào bà lại ngăn cản chàng nữa. Bà liền lờ như không nghe thấy gì, rồi lạng người tránh sang bên để nhường lối cho Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp sợ Vô Tướng đại sư nghĩ lại hối hận, rồi có thể đột nhiên thay đổi thái độ. Chàng lập tức điểm chân xuống đất tung người nhảy về phía trước. Chàng vừa lao người đi vừa ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Vô Tướng đại sư vẫn đứng yên không nhúc nhích, vẻ mặt thản thờ.

Cần Quân Hiệp dĩ nhiên không thể nào đoán được tâm sự Vô Tướng đại sư. Có điều chàng thấy bà không đuổi theo, đã hơi yên dạ. Chàng đoán rằng:

- Tam Tuyệt tiên sinh ở trong hang động mà còn la ầm lên bảo Vô Tướng đại sư giữ mình lại không cho đi, là đủ chứng minh lão ta biết Triển Phi Ngọc hiện đã đến gần đây. Lão

sợ mình kiếm được Triển Phi Ngọc lấy lại vật chí bảo trao trả cho Diệu Cô thì Diệu Cô rất có thể chuyển bại thành thắng.

Lòng nghĩ như vậy, đem lại cho Cần Quân Hiệp một mối tin tưởng vô biên. Chàng bay vèo ra khỏi động. Vừa chạy vừa gọi rầm lên:

- Phi Ngọc! Phi Ngọc! Cô nương ở đâu? Mau mau xuất hiện cho tại hạ được ra mắt!

Chàng gọi liền bảy tám câu vẫn không thấy có tiếng người đáp lại.

Cần Quân Hiệp biết rằng Tam Tuyết tiên sinh chẳng chóng thì chày sẽ mở được tầng cửa sắt. Thời gian càng gấp rút, tâm can chàng càng nóng như sôi lên.

Đang lúc Cần Quân Hiệp vô cùng nóng nảy như muốn phát điên và cực kỳ thất vọng, bỗng nghe thấy thanh âm Triển Phi Ngọc cất tiếng gọi:

- Quân Hiệp!...

Cần Quân Hiệp vừa nghe thấy tiếng gọi đã mừng như bắt được của. Song chàng không khỏi sửng sốt vì trong tiếng gọi của Triển Phi Ngọc có pha lẫn tiếng khóc.

Cần Quân Hiệp vội quay đầu nhìn lại thì thấy Triển Phi Ngọc nước mắt dàn dụa đang từ sau một phiến đá lớn thờ thẫn bước ra. Cặp mắt nàng đỏ hoe và máu hòa châu lệ đỏ hồng, trông rất thảm thương!

Cần Quân Hiệp vội vàng lại đón. Triển Phi Ngọc không chờ chàng mở miệng đã vừa khóc vừa nói:

- Quân Hiệp! Ta... ta tưởng rằng không được thấy mặt công tử nữa. Bây giờ còn gặp nhau đây là may mắn lắm rồi!... Dù ta có chết cũng đừng yên tâm nhắm mắt.

Cần Quân Hiệp sửng sốt hỏi dồn:

- Sao? Sao cô nương lại nói gở vậy?

Triển Phi Ngọc không chờ chàng nói hết, đã cướp lời:

- Ta biết rằng... dưới gầm trời này... không còn ai hiểu được nỗi lòng cho ta... Có ai chẳng nữa chỉ được một người. Người đó chính là công tử. Thế nên ta cần được gặp công tử lần cuối cùng và ý nguyện của ta đã thỏa mãn. Như vậy ta có chết cũng yên lòng nhắm mắt.

Cần Quân Hiệp nhăn nhó cười nói:

- Phi Ngọc! Cô nương đừng nói vậy. Bây giờ bọn Cốc phu nhân nắm tay cao thủ đang vây đánh lệnh mẫu thân cùng lệnh tử lâm vào tình trạng vô cùng nguy ngập. Cô nương mau

lấy Kim Vị Giáp cùng Huyết Hồn Trảo đưa đến chỗ Diệu Cô may ra còn kịp vẫn hồi được tình thế.

Cần Quân Hiệp nói rất mau. Chàng vừa hết câu, Triển Phi Ngọc bỗng thét lên một tiếng rùng rợn rồi nàng run bần bật, mặt nàng xám ngắt như tro tàn khiến cho Cần Quân Hiệp kinh hãi, trống ngực đánh thành thành. Chàng hốt hoảng hỏi:

- Cô nương!... Cô nương làm sao vậy?

Triển Phi Ngọc nghẹn ngào một lúc, rồi mới thốt nên lời:

- ... Ta lầm rồi! Ta lầm rồi!...

Cần Quân Hiệp đối với Triển Phi Ngọc lúc này đã không tin tưởng nữa vì chàng yên trí nàng đã tiết lộ chuyện mẫu thân nàng không còn Huyết Hồn Trảo và Kim Vị Giáp trong tay để bọn cừu nhân biết mà tìm đến báo thù.

Bây giờ chàng thấy nàng nhắc đi nhắc lại câu "Ta lầm rồi! Ta lầm rồi" thì cho là lương tri của nàng đã phát hiện. Chàng vội nói:

- Đã đành cô nương lầm lỗi, nhưng bây giờ còn có cơ vẫn hồi được kia mà!

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Hiện Tam Tuyệt tiên sinh đang vận nội công để phá tầng cửa sắt hang động. Cô nương mau mau đem bảo vật đương tìm hoàn lại cho Diệu Cô. Không thế thì...

Triển Phi Ngọc ngẩng đầu lên ngơ ngác, ngắt lời:

- Bảo vật ư? Hai cái đó bị người ta cướp mất rồi còn đâu!

Triển Phi Ngọc mới nói tới đây thì Cần Quân Hiệp khác nào như sét đánh ngang tai. Chàng đứng thộn mặt ra, toàn thân lạnh ngắt không nói nên nửa lời.

Triển Phi Ngọc giậm chân nói:

- Biết thế này thì ta chẳng bảo công tử quay lại chỗ má ta để mượn bảo vật làm chi. Ta cũng chẳng nên đem lòng tốt cư xử với công tử làm gì cho uổng. Sở dĩ ta phải bảo rõ với mấy tên cao thủ báu vật hiện ở trong mình công tử, chứ không còn ở trong tay gia mẫu là để họ phớt bỏ ý niệm cướp đoạt những bảo vật đó, mà cũng là vì công tử nữa.

Nét mặt Triển Phi Ngọc xịu xuống, nàng nói tiếp:

- Hỡi ôi! Bao nhiêu người bảo ta là tàn ác, là đốn mạt. Dù ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tài nào rửa sạch được những vết nhơ đó. Quân Hiệp! Ta vừa nói: dưới gầm trời này chỉ một mình công tử hiểu lòng cho ta. Công tử nên biết rằng đó là lời chí thành của ta!

Cần Quân Hiệp cứ đứng thuôn mặt ra nghe. Chàng càng nghe lại càng ngỡ ngẩn không biết nói sao. Bây giờ chàng mới biết rằng câu Triển Phi Ngọc hối hận nàng đã lầm, không phải như ý chàng nghĩ mà nó lại có nghĩa khác hẳn.

Theo lời Triển Phi Ngọc thì dường như bọn cừu địch của Diệu Cô đến tầm cừu, tuy do sự vô tâm của nàng mà ra, song những hành động của nàng lại hoàn toàn vì Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp trong lòng rối ren đến cực điểm. Nếu quả lý trí chàng còn tỉnh táo minh mẫn thì chàng chỉ căn cứ vào những sự việc đã được phát sinh mà phán đoán ai phải ai quấy một cách dễ dàng. Nhưng vì chàng có mối tình cảm sâu xa với Triển Phi Ngọc nên không khỏi có ý nghĩ cùng những suy xét thiên lệch về nàng.

Cần Quân Hiệp vẫn ở vào tình trạng mập mờ, hoang mang. Chàng ngẩn người ra một lúc rồi ngập ngừng hỏi lại:

- Những vật chí bảo đó... đã bị ai cướp mất?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Hẳn là một quái nhân đeo mặt nạ. Ta cũng chưa nhận ra là ai?

Cần Quân Hiệp nghe câu trả lời của Triển Phi Ngọc, chàng vẫn hoài nghi nhưng chàng không biết vặn hỏi thế nào.

Triển Phi Ngọc đi về phía trước mấy bước, tiến gần lại Cần Quân Hiệp. Nàng tựa má bên hữu vào trước ngực chàng, từ từ ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt đầm đìa, nói:

- Quân Hiệp! Ta... đã biết người đời nói ta chẳng thiếu câu gì. Họ bảo ta tàn nhẫn. Họ bảo ta bất hiếu bất mục. Họ còn bảo ta giả vờ. Công tử nghe lời họ không khỏi động tâm và đem lòng ngờ vực ta. Ta đành lấy cái chết tỏ rõ tâm can. Ta chỉ cần nghe công tử nói một câu...

Thấy thái độ đáng thương và nghe lời ỏn thót của Triển Phi Ngọc, Cần Quân Hiệp không tự chủ được nữa, khẽ quàng tay ra ôm lấy nàng, hỏi bằng một giọng cảm động:

- Tại sao cô nương lại muốn chết?

Triển Phi Ngọc hỏi lại:

- Công tử có thể tất và hiểu lòng cho ta không? Công tử có cho là ta bị người khác gièm pha không?

Cần Quân Hiệp thấy nàng hỏi như vậy lấy làm khó nghĩ, không biết nên trả lời thế nào.

Triển Phi Ngọc thấy chàng không lên tiếng, lại buông một tiếng thở dài nói:

- Công tử không chịu nói ư? Thực ra công tử trả lời hay không cũng chẳng có gì quan hệ cho lắm, vì ta đã định lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình. Vấn đề là ở chỗ ta chết rồi có nhắm mắt được hay không mà thôi!

Triển Phi Ngọc nói mấy câu này bằng một giọng cực kỳ thê lương ảo não, khiến cho Cần Quân Hiệp trong lòng chua xót.

Chàng hồi tưởng lại thấy Triển Phi Ngọc đã hết lòng đối với mình, rồi chàng thầm nghĩ:

- Hoặc giả nàng bị người ta hiểu lầm thật. Có thể nàng không phải người thâm hiểm hung ác. Ở đời thiếu gì trường hợp tương tự? Người tốt thường bị nghi oan, mà kẻ tàn bạo thường lại được tiếng là người nhân đức.

Nghĩ vậy chàng bỗng nảy lòng thương xót rồi bất giác ôm chặt lấy Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc tựa hồ con chim non chúi vào lòng mẹ, lại dường như nàng đang thốn thức không lên tiếng.

Tình trạng này kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Triển Phi Ngọc mới ngẩng đầu lên nở một nụ cười thê lương nói:

- Thế này là được rồi! Quân Hiệp chàng ơi! Chúng ta quen biết nhau trong một thời gian như vậy cũng đủ. Từ đây đôi ta vĩnh biệt. Chàng đừng lấy thế làm buồn.

Lúc Triển Phi Ngọc chưa nói mấy câu này, Cần Quân Hiệp vẫn bình tĩnh, không đến nỗi thương tâm cho lắm. Bây giờ được nghe mấy câu, chàng cảm thấy nao nao trong dạ, tưởng chừng như sắp phải vĩnh quyết một tình nhân mà chàng vốn yêu tha thiết.

Cần Quân Hiệp hỏi bằng một giọng cực kỳ xúc động và tựa hồ để cảnh giác nàng:

- Phi Ngọc! Đã hay rằng mọi người hiểu lầm nàng. Nhưng nàng cần gì phải tìm cái chết để tỏ rõ lòng nàng?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Hiện nay tiểu muội để họ cướp mất hai bảo vật, dù người ngoài chưa ai bàn tán đến, thì trong thâm tâm công tử đã trách oán tiểu muội rồi.

Cần Quân Hiệp trước khi chưa tìm thấy Triển Phi Ngọc, chàng đã định bụng: nếu nàng không chịu giao trả Huyết Hồn Trảo cùng Kim Vị Giáp thì mình cũng quyết trở mặt, dù có phải liều chết để lấy lại được cũng cam tâm. Nhưng từ lúc thấy mặt nàng, bao nhiêu ý định trước tan ra mây khói. Chàng không còn đủ nghị lực quyết liệt với nàng được nữa. Nàng nói thế nào chàng đành phải chịu như vậy.

Cần Quân Hiệp không tự chủ được đáp ngay:

- Phi Ngọc, ta có trách nàng đâu? Nhưng hỡi ôi! Diệu Cô hiện lâm vào tình trạng rất nguy cấp thì làm thế nào?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Chúng ta cùng đi với nhau tới đó, tuy chưa chắc đã được việc gì, nhưng dù sao cũng được cùng mẫu thân chia nỗi lo buồn.

Cần Quân Hiệp biết võ công mình chẳng vào đâu đã đành, còn bản lĩnh Triển Phi Ngọc có cao cường nhưng chưa chắc bằng bà chị nàng là Triển đại tiểu thư. Bên địch có Cốc phu nhân, Thiên Ngô lão nhân, Phổ Đà song ni, Tam Tuyết tiên sinh đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh thì Triển Phi Ngọc cũng chẳng làm gì được.

Theo ý Cần Quân Hiệp thì ngoài biện pháp tìm được bảo vật đưa tới cho Diệu Cô, không còn đường lối nào khác nữa. Bây giờ chàng nghe Triển Phi Ngọc nói hai bảo vật bị cướp mất rồi thì chàng buông một tiếng thở dài tỏ ra hoàn toàn thất vọng.

Cần Quân Hiệp chưa kịp nói gì thì Triển Phi Ngọc đã kéo chàng chạy nhanh về phía trước.

Cần Quân Hiệp bị Triển Phi Ngọc lôi đi rất mau. Chớp mắt đã quay về hang núi.

Hai người vừa tiến vào cửa hang, bỗng nghe đánh sầm một tiếng rùng rợn từ trong sơn động phát ra.

Cần Quân Hiệp giật mình thất thanh la hoảng:

- Nguy rồi!

Chàng toan xông về phía trước, nhưng mới đi được hai bước đã bị Triển Phi Ngọc nắm tay giữ lại.

Giữa lúc ấy từ trong động có tiếng gầm thét của Tam Tuyết tiên sinh vọng ra.

Tiếng gầm này bắt đầu vang lên rất lớn rồi sau nhỏ dần đi.

Cần Quân Hiệp tưởng chừng như lão đã phá được tầng cửa sắt và bắt đầu tiến vào trong hang động nên tiếng gầm của lão mới nhỏ đi dần dần. Chàng hoảng sợ đến mất mật, ấp úng nói:

- Họ... Bọn họ phá được cửa sắt rồi... đang tiến vào hang động.

Triển Phi Ngọc trầm giọng đáp:

- Phải rồi! Công tử coi kìa, Thiên Ngô lão nhân đang xuống núi để tiến vào sơn động!

Cần Quân Hiệp ngẩng đầu nhìn lên thấy Thiên Ngô lão nhân ở trên sườn núi đang lao mình đi xuống. Chàng lại toan xông về phía trước. Nhưng Triển Phi Ngọc kéo chàng lại nói:

- Công tử không được đi đâu và có đi cũng chẳng ích gì. Để mình tiểu muội đi vào hay hơn.

Cần Quân Hiệp khi nào chịu nghe. Chàng cựa quậy mãi mà không sao thoát khỏi bàn tay Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp tức quá la lên. Triển Phi Ngọc nghiêng chặt hai hàm răng, phóng ngón tay giữa ra điểm đánh vè một cái, trúng vào huyết Kiên Tĩnh trên vai Cần Quân Hiệp, rồi nàng thở dài nói:

- Quân Hiệp công tử ôi! Công tử đừng oán trách ta! Công tử nên biết rằng vào trong đó nhất định sẽ bị chết uống!

Cần Quân Hiệp bị điểm huyết không lên tiếng được, nhưng trong bụng chàng tức tối những muốn la lên:

- Người vào trong đó cũng chết uống thì sao?

Trong lòng chàng vừa bực tức vừa hối hận về chuyện mình đã lấy Huyết Hồn Trảo cùng Kim Vị Giáp để Diệu Cô phải gặp vạ lớn. Bất giác nước mắt chạy quanh rồi tuôn ra như mưa.

Triển Phi Ngọc khẽ buông chàng ra. Lúc nàng cúi đầu xuống cũng để cho những giọt lệ nóng hổi của mình từ đôi mắt mơ mộng trào ra rớt xuống mặt Cần Quân Hiệp.

Triển Phi Ngọc về mặt cực kỳ bi thảm nhìn Cần Quân Hiệp một lúc, rồi đột nhiên vừa nhảy tung mình đi, vừa cất tiếng gọi:

- Quân Hiệp chàng ơi! Vĩnh biệt nhau từ đây!

Bóng nàng thấp thoáng chuyển qua góc phiến đá lớn rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Con người bằng xương bằng thịt Triển Phi Ngọc tuy đã mất hút, nhưng lúc nàng ra đi, giọng nói bi ai thánh thót còn lẫn quẩn trong tai Cần Quân Hiệp. Tiếng gọi "Quân Hiệp chàng ơi! Vĩnh biệt nhau từ đây!" vẫn vang lên không ngớt.

Rồi tình trạng nàng cúi xuống sa lệ lại hiển hiện ra trước mắt chàng.

Cần Quân Hiệp vô cùng cảm xúc, khôn ngăn giọt lệ sụt sùi nhỏ xuống. Chàng nghĩ rằng:

- Trước tình hình này Triển Phi Ngọc một mình ra đi, bắt mình ở tại đây là nàng đã biết trước chuyến này tiến vào trong động ắt không toàn mạng.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Nàng đã biết rõ bọn cường địch góm ghê, sức mình không tài nào chống chọi được mà cương quyết xông vào để húng lấy cái họa vong thân. Thế mà người đời đối với nàng đều hiểu lầm, độc mồm độc miệng gièm pha nàng chẳng thiếu lời. Nàng thực là một thiếu nữ rất tốt rất đáng thương. Nhưng đau đớn thay, nàng đi chuyến này khó lòng thoát chết được và từ đây mình không còn lúc nào được gặp nàng nữa.

Cần Quân Hiệp nghĩ tới đây lại hận mình không thể buông tiếng khóc rống cho nhẹ bớt nỗi u uất trong lòng. Chàng cố gắng mãi nhưng vì đã bị điểm huyết, khóc không ra tiếng.

Trong khoảng thời gian chùng uống cạn chén trà nóng, Cần Quân Hiệp bỗng nghe thấy tiếng bước chân nặng trĩu từ đằng xa đi tới. Trước còn xa sau mỗi lúc một gần lại. Chàng phân biệt rõ bọn này có tới bốn năm người, và đi rất chậm chạp.

Cần Quân Hiệp ngẩn mặt ra nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ba mẹ con Diệu Cô đã mất mạng một cách mau chóng như vậy? Nếu không thì sao bọn Phổ Đà song ni đã trở ra?

Lúc này Cần Quân Hiệp nằm sau một tảng đá lớn, chàng không nhìn rõ tình hình trong hang núi, nên nghe tiếng bước chân bốn năm người thì chàng đoán chắc là bọn Cốc phu nhân đi ra.

Cần Quân Hiệp lắng tai nghe một lúc nữa, chàng thấy tiếng bước chân bốn năm người này chậm chạp một cách kỳ lạ. Bất cứ là ai cũng không thể có bước chân trầm trọng đến thế. Rồi chàng tự hỏi:

- Nếu ba mẹ con Diệu Cô đã bị hại rồi thì sao tâm tình bọn Cốc phu nhân lại trầm trọng đến thế? Chẳng lẽ ba mẹ con Diệu Cô lại đắc thắng mà bọn Cốc phu nhân thất trận bị thương đến phải rút lui ư? Nhưng cước bộ bốn năm người này trầm trọng dường như làm cho mặt đất phải rung động, mà rõ ràng là tiếng bước của người bị thương sau khi đã bị hao tổn công lực.

Cần Quân Hiệp trong lòng ngờ vực. Chàng giận mình không thể đứng phắt dậy để ngó xem là bọn nào.

- o O o -